

Navegando

"Borrow, a ría e o porto de Marín"

Por Joaquín Cobo

Desde que Plutarco, o biógrafo grego de Queronea, escribira "Vidas Paralelas", moitos máis capítulos se poderían engadir á súa obra na que examina os matices humanos de 46 personaxes, gregos e romanos, dous a dous, coincidentes nun singular paralelismo de vida pública e social; tanto, que podería dicirse que a Humanidade e o Mundo se parecen tremendamente a sí mesmo, nun curioso xogo de identidades que pouco nos diferencian a uns doutros; é coma a sombra dun mesmo que lle sigue a tódolas partes, camiñando ó noso lado para converxer no infinito, dónde se xuntan os proxectos e se estrelan as ambicións humanas.

Cando Jorge Borrow chegou a Pontevedra, en 1837, camiño de Vigo, atopouse cunha cidade que lle chamou poderosamente a atención, en especial pola súa pétreo estrutura, e en outra orde polo antagonismo coa cidade olívica, á que todavía non coñecía, a causa da pretensión dos vigueses por arrebatarlle a capitalidade da provincia. Pero Borrow que non viñera a España para arranxar os problemas internos nin acabar coas guerras carlistas, tampouco veu a Pontevedra para

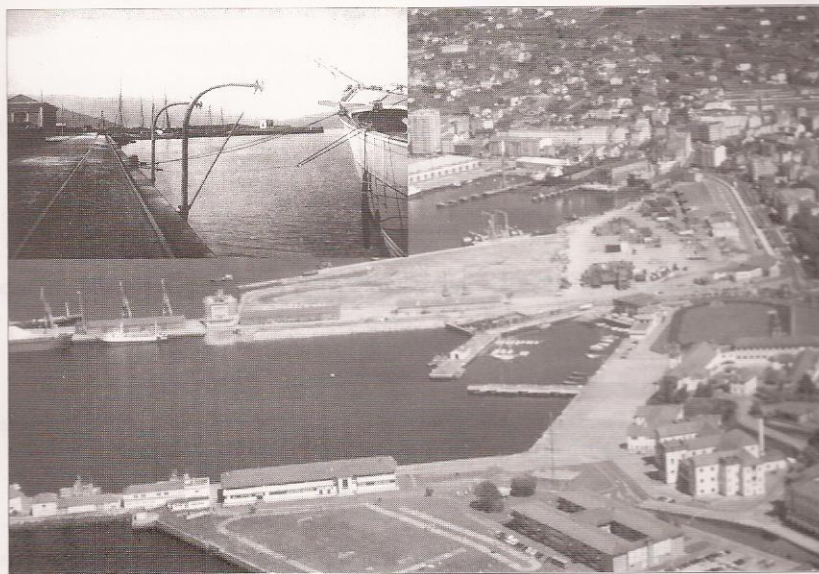
se ven en parte alguna, fuera de España e Italia. Rodéanla murallas de piedra labrada y se alza en el fondo de una ensenada, en la que desemboca el río Lérez ...; cerca del puerto se ven las ruinas de un farol, o faro, que pasa por ser antiquísimo. El puerto, empero, muy distante de la ciudad, es incómodo y muy poco profundo".

Pouco, ou nada, podería sospeitar D. Jorgito o inglés, que cento sesenta e un anos despois, este porto, o de Marín, "incómodo y poco profundo", crecería ata límites insospeitados, acolléndose a buques de gran cabotaxe, que nada ten que ver cos pequenos pataches da época na que estivo en Pontevedra. Borrow non deixa constancia de estar en Marín, máis ben parece que non, dada a brevedade da súa estancia en Pontevedra, pero é de supoñer que das súas extensas conversas co notario, deduciu que o fondeadeiro de Marín era... de Pontevedra. E despois destes anos, a historia repítese. ¡Ai, as ambicións humanas corren paralelas de xeración en xeración, sobre todo en mans dos desaprensivos e ambiciosos!

É de rigor sinalar que a ambición de Pontevedra por absorber o porto de Marín, ten precisamente os seus antecedentes en aquela época, ó esgrimir os vigueses como argumento, para obter a capitalidade da provincia, un amplo litoral, mellor baía e un porto, profundo, ó pé da cidade. Ás pretensións do deputado Juan Bautista Alonso, de que Vigo debería se-la capital da provincia, contestan os pontevedreses, nun artigo publicado no "Eco del Comercio" o día 26 de Xuño de 1841, no senso de non ser tan importante nin decisivo o ter un porto: "... ni es mejor su ría ni su fondeadero de Marín a una legua de la ciudad, más ventajoso todavía...", do que se desprende a eterna condición de Pontevedra como cidade burocrática e administrativa, sen ambicións industriais, condición que, sen embargo, nestes tempos que corren está en trance de perder, polas mesmas seculares ambicións de Vigo pretendendo ter a man os servicios administrativos e estatais que poidan corresponderlle de acordo co rango e poboación da cidade. Aquela mal disimulada apetencia pontevedresa por ter un porto, aínda que fora lonxe, é hoxe unha ambición proclamada ós catro ventos, e aí daquelas que, por ambicións políticas, corran tamén insensata e paralelamente ó lado dos usurpadores. O pobo de Marín non llelo perdoaría, porque o porto, é o PORTO DE MARÍN.

Joaquín Cobo

dirimir os seus preitos con Vigo, e aínda ben aleccionado polo notario público Sr. García, predispoñéndolle contra os vigueses, sen contradicir ó seu representante na venta de Biblias, ocupouse máis da súa misión que dos problemas políticos dos pontevedreses. Escoitemos o que di: *"Pontevedra, en conjunto, merece el nombre de ciudad monumental, pues algunos de sus edificios públicos, en especial los conventos, son tales como no*

COLABORA:

DIPUTACIÓN DE PONTEVEDRA

